

jke» i sudi »sa prostrelom«. Uz znak *device* (avgust), Koder ispituje razgovor razbirljive goradinke deve sa Ziznodavkom Devesiljem gde ove pitaju ispod beline (»podbela«) sveta: zar sve ima srce? — a odgovor je u narodnom rimovanju; ninkaju se deve i tamo i amno preko sitne Majkine dušice, slavuju tuljka, milogorka lujlka, devesilje sestricama seva. Device znak smisloslovi i razabire kroz romor.

Septembarski *vesi* ili *vaga* dube u svetom ravnovjesju, pa svemu što se dole batrga može da se odupre bez poremećaja — vaga je manovet *čaplje* (nevinosti), cvast pod maglom i mrazovima. *Škorpija* (oktobar) inače znak tame i skrivenosti, za Kodera je »zrakoten« — Senka od Načela. Škorpija rastresa um i srce, lujlja i zanosi um.

Rukopis posvećen *strelcu* (novembar) nedostaje, ali zato u kratkom sažetku »doba zvezda« istig speva *Mitologije* kaže o njemu, kakoo je »izmišljena strava/Što um vara, kad se ne ispava«. Za astrološki znak *jarca* (Koder kaže

da bi u prisustvu *Ovna* proiznosili njegov sveti slog od velike i male Alfe. On je stoga obdaren svim darovima snila, ali onesvećuje i sam nesvestan budući. *Bik*, opet, Kodera fascinira veličinom: »ogrom telo!«, koje kad se prospe iz nebeskih kola tutnji i razgoni, »prvotip u svetih uskoka«. Iz nebeskog »telca« proishodi pastoralna slika bika kao vode stada i »jaračine«, »utrojice«. Stado bi se našlo u »smirencu« i bubrenju biljaka koje vlaže, snaže, zadasaju, izstasaju — »jer je vila biljka, a vile su/Biljke« i u sebi nose »svetog neba luču«, i mlečno bi raskajavalo sabijenu zemlju. Bik ovde zaista svojom snagom i zvezdodoblistajućim svojstvima liči na zverinje božanstvo koje silazi s neba i opšti vilinskim jezikom s prirodom, rogom predstavljajući prodornost i ubojitost, a velikim telom dovoljnost i blagost. Volookotot krivan nešto od težine drevnih mitova iz bikovske žrtve kao mlečne podloge u deobi životnih miraza i nebeskih snova (iz čega zbori vila Volujarka).

Sjajno oko moje postojbine!
Ti — gospodstvo osnov; alvatista
Moga slova silnog Vilolove.../Mitol. str.
377—378/

Sva astrologija okreće se oko udovoljavanja ovom majčinskom načelu i s njom vezanom svetskoduševnom sudbinskom stazom. Lepeza u kojoj je Koder pesnički širi stavljajući je u svoj živostimaajući pogled, teži prema prikazu sužavanja predstave do značajnih osobina. Privlačnost i obojnost polarizovanih momenata unosi veliku i strastvenu pokretljivost u sva prvobitna određenja. Govor prvobitnog Boga, koji smo naveli, svedoči da on kao prvobitna Ličnost, svom Slovu dopušta materinsko načalstvovanje — JAS. JAS je, po Koderu s Božjim dopuštanjem, krajnje zaokružujuće izvorište od iskonu, JAS je u jedinstvu stvarnosti Iskon sam. I sva imenovanja, naimenovanja i preimenovanja BEZIMENOG jesu svojevrsne prvijene energije JAS-a. Zvezdani jezik nebeskih znamenja jeste jezik živog, zadahnutog bitij-

STAKATO

u nekoliko izmičućih taktova
klarinet klavir i ženski glas
iz kabine razvučenih farova
miris kamena i noćnog vazduha

točkovi palmirnih gajeva na lиду
vrtovi slave vrtoglavicu u salvama
slova vodene površine ispisuju
stakato indigo plave melodije

pogled pada miljama daleko
polumesec navigacije nadire
poslednjeg sutra sečamo se sada
u svakoj prošlosti azur je blue

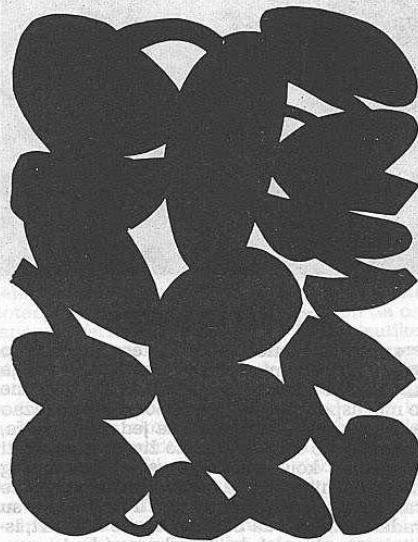
DEXEDRINE

zenit je probuđen u podne
ovde na stolu su pustinje
radna mesta vodičke službe
zvezdane noći putovanja

vokali pod tušem zevaju
rimbaud se nazire kroz katalog boja
dexedrine kao oštrica sjaja sustiže
pred brijanje podeljena jastva

snovi u bdenju opojnosti
u toplim krhotinama praska privida
gde slatke reke likera plove
do travom sasvim opterećene obale
hridi se same spajaju oblikom

pasusi nebojša raičević

ko nije mrtav nije ni živ
sase se sećaju svetih praznika
pod crnim šeširoim budnih šamana
san uvek usnulih čeka jutro

GOOD LUCK BYE BYE

strategija svakodnevnog fatamorgane
kotrljajući mesec zaraze
igle su podsticaj za decu magnetizma
pod staklom busole otkrivene večnosti

detinjstvo sveta rada ne vidim
pokretne trake i konfete
jedini puljubac čuvam za izbore
u praznom džepu nema budućnosti

ovde se znoje pospane britve
skuvane kašike hladne lavovi
bez para prvog kad prime plate
da bi bez TV gutali glad

obeleženi pasus u procesu reda
natovareno kopno noćne svetlosti
obuhvata gradski front koji se razilazi
u kapilarima podmetnutog avgana
ciao ciao good luck bye bye
gutajte à là baudelaire kolače
promet tog testa pomaže ustanike
u sjajnoj moći božanskog kašmira

ovde su brda od same nizbrdice
od paleolita do baklje bitka
ne ne ne villon širokih zenica
jednostavno zovite me joe

»kozorog«, za dekembar) kaže se da je nahru-
pio s visine u krš, gde se brsti, meketari ubije-
no u kovčave senke i kreće se poput vetra, na-
očito.

Januarska *vodolija* takode nalazi svoje
mesto tek u »dobu zvezda« i određena je bojom
zlatnog krčaga, polivače, koja izliva tečnost na
osenčana tela koja se sama drže u vazduhu.
Kazivanje, zavijenost u dimove koji otkrivaju i
prikrivaju, magle; to je sredina koja vodoliji
prija i uslovljava je. Februarske *ribe* Kodera
sećaju na sveta mora i odjeke prapučina kao
osnovice života, one su rojne krstisenke ponik-
nutih zrna Kumove slame. One se klanjaju Ne-
bu i moru, a u »dobu zvezda« za njih kaže:

»Sa zlatnom Ivicom nevin usta,
S' nemom ikrom i vretenastim mlečcem.
Tek sujeta na Suncu i Zraku.«/Mitol. str. 380/

Ovan (znak martovski), kao i *Bik* (telac,
znak aprilski) Koderu su naročite inspiracije
kao pastirski i litalačko-stočarski motivi.
Ovan se vezuje uz oplodnju i jak muški polni
naboj koji »priravnava ubližice«, ali i uz mleč-
nu omanu života, kao i za sveto Sanarije, po
kojoj brstilački život sa svime što ga okružuje
pokazuje slast i predumno zadovoljstvo. Zvon-
ce koje jeći poziva na zbor u sveti dol Sanarija

Posle ovog kratkog kataloga nebeskih zna-
kova, Koder na samom kraju speva *Mito-
logije* otvara pitnje »doba zvezda«, koje je
priređivač naslovio: *Bog govori*. Možda se up-
ravo u ovom delu očituje sav Koderov nesvo-
divi stvaralački zamah zamisli usredotočenja
na materinsko načelo bivstvovanja:

»Svi dvanajest senki dole šaljem
Koje j' vila predmetč'ma iznela
U tamomin i vama-nedomin. —
Nek s' naglede Majkinih doticaja.
Jednajst Znaka, svak sa svojom Majkom
— A dvanajsto s drljačom na čelu
O kim proči seputice zборе —
Vesi, što u Suncu teze.
Da ne žali zemška vitka loza
Ne proklinje im Mesec ni Sunce,
Da ne žali na prestole sjajne,
I vestnike moje Dvorisenke,
Što joj s' Čada usopše opelom.
Da ne muti više Nebo kletvom.
Iz utrobe blažene Testine(alfa)
Krenuo sam JA zemške svetine,
Sve spojio Ja u srce Njeno.
I namen'o alfom od iskonu,
Zasopijom zemskim proglašajem,
Za pokušaj i za jasnidane.
Po Meni je Ona žiznodavka.
Zar je malo to, za Nju načelo?
Zar li vizga načela načalo?
I sam time, mestično prvenstvo?

nog porekla, on je, sasvim pojednostavljeno —
običan jezik uz nas bivstvjuće svakodnevice,
prepune tajni koje u sebi nenametljivo, ali stoga
i teško uočljivo — nosi. Ličnost koja nastoji
oko iskazivanja tzv. »svog Ja«, budući likom i
podobijem bogoslično-susta ili hristolična, i u
tom poduhvatu moguće je da prihvati umilje-
nije onog JA (Ego sum, qui sum) koje se iscelju-
je Slovom/smislom, načelnim vezom/ kao tre-
ćim alfinim slovcem — JAS-om. Bogomaternje
jedinstvo u kojem su ličnosti složne i odgovora-
juće jeste jedna visoka i velika Koderova tea-
ma, vizija Iskona. Pošavši od astroloških začela
u Koderovoj poetici, našli smo ispitujući
mogućnost imenovanja »bezimenog«, u »dobu
zvezda« na složene puteve koji u Koderovoj
osetljivosti doživljavanja kao slikovito razvede-
no autopsiji uma upućuju na načelna pitanja.
To je ravan sagledavanja obima i svedostižnosti
maternje sfere, bez čijeg prolaska ne može
da se ukaže pitanja duha, a bez te putanje, sva-
kako, ni da se nasluti područje u kojem obita-
va Božje Ja, Njegova Ipostaz i sjaj veličine. Pu-
tevi Svevišnjeg, premda beskonačni, i neuslov-
ljeni bilo kako fakultetski vaspitavanom ljud-
skom voljom (na zemlji su sveučilišta), ipak
mogu da slute Njegovu nedokučivost i upute
se u romor bližih susretanja treće vrste kao
manje ili više priznata čeda JAS-a. □ □ □